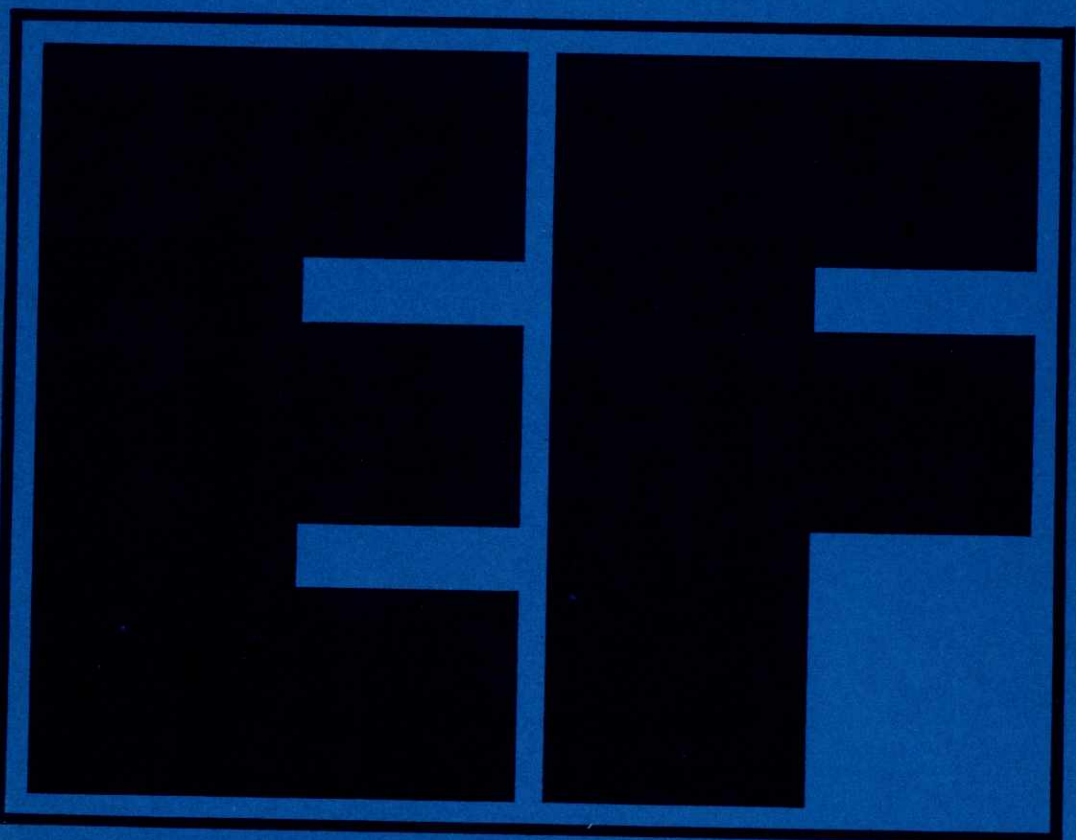

En orientering fra
Utenriksdepartementet

12

Handels- politikken

De Europeiske Felleskap

Utenriksdepartementet har fastsatt følgende
betegnelser og forkortelser.
(Den engelske forkortelse er gjengitt i parentes):

EF – De Europeiske Fellesskap (EC)

EØF – Det Europeiske Økonomiske Fellesskap (EEC)

EKSF – Det Europeiske Kull- og Stålfellesskap (ECSC)

EURATOM – Det Europeiske Atomenergifellesskap (EURATOM)

Norges utenrikshandel

Norges eksport av varer og tjenester beløper seg til om lag 40 % av bruttonasjonalproduktet. Importen har i årene etter krigen vært noe høyere enn eksporten på grunn av tilførslene av kapital utenfra for utbygging av produksjonslivet i Norge.

De aller fleste land er langt mindre avhengig av sin utenrikshandel.

En hovedmålsetting for norsk politikk er å sikre en rask velstandsutvikling for alle lag av befolkningen. Internasjonal handel bidrar til å sikre denne målsetting fordi den fremmer en rasjonell arbeidsdeling mellom landene. Ekspansjonen i store deler av norsk næringsliv er avhengig av at eksporten kan øke. Avsetningsmulighetene ute har derfor avgjørende innflytelse på produksjonsutviklingen og på sysselsettingen.

Tabellen på siste side viser hvorledes norsk utenrikshandel fordeler seg på land og landområder. Nesten 4/5 av vår vareeksport går nå til land som er medlemmer av Det europeiske frihandelsforbund (EFTA) eller De europeiske fellesskap (EF). En noe mindre del av importen kommer fra disse land.

55 % av norsk eksport går til de land som ventelig vil være medlemmer av et utvidet europeisk fellesskap. 45 % av importen kommer derfra.

Hva er handelspolitikk?

Handelspolitikken omfatter alle de tiltak som settes i verk for å utvikle og kontrollere handelen. Denne brosjyre behandler først og fremst handelspolitikken i ordets vanlige betydning, det vil si den ytre handelspolitikk som benyttes for å fremme utenrikshandelen. Alle land fører imidlertid også en indre handelspolitikk med det formål å legge forholdene best mulig til rette for den innenlandske handel. En hovedmålsetting for den interne handelspolitikk er å sikre at produsentene innenfor nasjonale lover og bestemmelser fritt kan markedsføre sine produkter hvor de måtte ønske det i landet.

Et naturlig spørsmål er: hvorledes blir handelspolitikken i forhold til de andre medlemsland i tilfelle Norge blir medlem av Fellesskapet? Svaret er at i et stormarked som omfatter flere land, blir oppgaven å skape rimelige og rettferdige konkurranseforhold for alle ved å sikre at intet land og ingen produsent må arbeide under forhold som virker diskriminerende. I prinsippet skal enhver forskjellsbehandling bort.

I dette tilfelle dreier det seg således mer om utformingen av en felles næringspolitikk enn om handelspolitikk i egentlig forstand. Det er således riktig å reservere betegnelsen handelspolitikk for Fellesskapets politikk i forhold til omverdenen.

Handelspolitiske målsettinger

Et hovedspørsmål er om Norge og Fellesskapet har samme målsetting for sin handelspolitikk i forhold til andre land.

Det har alltid vært et mål for Norge å fremme en friest mulig verdenshandel. Prinsippene om dette er også slått fast i EFTA-konvensjonen. På samme måte ble det i utkastet til traktat for opprettelse av en organisasjon for nordisk økonomisk samarbeid (Nordøk) slått fast at det er en målsetting å utvikle handelsforbindelsene med tredjeland og frigjøre verdenshandelen.

I Roma-traktaten er det gitt uttrykk for at Fellesskapet ønsker å bidra til gradvis opphevelse av restriksjonene på den internasjonale samhandel. Med dette formål for øye skal det fastsettes en felles tolltariff og en felles handelspolitikk overfor tredjeland.

Traktatens bestemmelser er generelt utformet. I de år som er gått siden dens ikrafttreden, har det imidlertid lyktes Fellesskapet å gi rammeforpliktelsene i traktaten mer konkret innhold.

Handelspolitiske virkemidler

Et lands grense voktes på forskjellig vis av nasjonale myndigheter slik at de har oversikt over og kontroll med ferdsel og handel. For handelens vedkommende snakker vi gjerne om tollgrensen. Toll kan brukes for å gi nasjonal produksjon beskyttelse, men vi har også andre virkemidler som brukes for samme formål. De viktigste av disse er kvantitative restriksjoner, det vil si direkte regulering av import og eksport. Således kan det f. eks. være forbud mot å importere en vare, eller myndighetene kan bestemme at det bare er tillatt å innføre en viss mengde av vedkommende vare. Et annet virkemiddel er importavgifter som virker på samme måte som toll.

Toll og avgifter pålegges også gjerne for å skaffe staten inntekter. Toll som bare har til hensikt å skaffe statsinntekter, kalles fiskaltoll. Det er en regel i internasjonalt samkvem at slik toll ikke bør gi innenlandsk produksjon en utilsiktet beskyttelse.

Kvantitative restriksjoner er i etterkrigsårene i stor utstrekning brukt for å unngå for stort forbruk av utenlandsk valuta. Hensikten har da vært å beskytte

betalingsbalansen. Restriksjonene benevnes da gjerne betalingsbalanserestriksjoner som heller ikke bør gi innenlandsk produksjon en utilsiktet beskyttelse.

Toll og kvantitative restriksjoner regnes gjerne som de tradisjonelle virkemidler i handelspolitikken. I tidligere tider var det ofte slik at et lands myndigheter uten å spørre andre endret nasjonale bestemmelser på disse felter (unilaterale tiltak). Men dette rammet andre land som på sin side traff tilsvarende tiltak for å beskytte eller fremme sin utenrikshandel. Etter hvert lærte man seg å ta hensyn til andres interesser. Et land kunne forhandle direkte med et annet land med sikte på å ivareta sine interesser eller imøtekomme den annen parts ønsker (bilaterale forhandlinger). Ofte viste det seg imidlertid at også tredjelands interesser ble berørt av avtaler mellom to land. Det ble derfor nødvendig å søke løsninger mellom flere land (multilaterale løsninger).

De internasjonale økonomiske samarbeidsorganisasjoner vi har i dag, er oppstått som resultat av denne utviklingsprosess i retning av multilaterale løsninger på problemene, og samarbeidet i internasjonale organisasjoner er utviklet så langt at landene i realiteten i vesentlig grad har bundet sin handlefrihet. Dette er en stor fordel for alle, og derfor blir land som av en eller annen grunn bryter spillereglene ved å innføre restriksjoner, lagt under press av andre for så snart som mulig å oppheve dem igjen.

I tillegg til de tradisjonelle handelspolitiske virkemidler har landene etter hvert tatt i bruk nye virkemidler for å utvikle sin utenrikshandel. Særlig viktig er tiltak som settes i verk for å fremme eksporten som f. eks. statlige eksportkreditter og eksportkredittgarantier. I de senere år er det også blitt stadig mer alminnelig å slutte avtaler med andre land om industrielt og teknisk samarbeid.

Etter hvert som de tradisjonelle hindringer som toll og direkte restriksjoner på handelen er blitt nedbygget, har det vist seg at andre bestemmelser av forskjellig art også virker som handelshindringer. Det har liten hensikt å fjerne tollbeskyttelsen for en vare hvis denne vare likevel ikke kan brukes i importlandet fordi bestemmelsene om f. eks. teknisk utførelse er forskjellige. Norge kan ikke uten videre eksportere elektriske husholdningsapparater til land som har andre bestemmelser om kvalitet, elektrisk spenning osv., og vi kan ikke importere matvarer som er tilsatt tilsetningsstoffer som ikke tillates i Norge.

Spørsmålet om hvorledes en skal fjerne tekniske og administrative handelshindringer er blitt en stor internasjonal samarbeidsoppgave. Slike tiltak er imidlertid ikke innført primært for å påvirke utenrikshandelen. De har først og fremst andre formål. De kan f. eks. være innført for å beskytte menneskers og dyrs liv og helse, men hvis slike bestemmelser er forskjellige i de forskjellige land, virker de også som handelshindringer. Derfor er det en viktig internasjonal samarbeidsoppgave å utforme felles regler, standarder m. v. I EF legges det stor vekt på dette arbeid.

Tollpolitikken

En tollunion betyr at landene i unionen omgir seg med den samme tolltariff mot omverdenen. Handelen innenfor unionen belastes ikke med toll, men importen fra et tredjeland av f. eks. kontormaskiner, belegges med den samme toll i medlemsland A som i medlemsland B. Intet land kan uten særlig samtykke fra de andre, endre tollene fordi en endring i fellestariffen betyr en endring for alle land. Tollpolitikken er blitt et fellesskapsanliggende og må avgjøres av fellesskapets organer der alle land har medbestemmelsesrett. Dette er en uunngåelig konsekvens av enhver tollunion enten den kalles EØF eller Nordøk. I et frihandelsområde som EFTA, avvikes også tollene på handelen mellom medlemslandene, men medlemslandene kan selv bestemme sin toll på importen fra tredjeland. Dette betyr at et medlemsland i EFTA som har høy toll på en vare, må gardere seg mot at denne tredjelandsvare kommer inn via et medlemsland som har lav toll på importen av vedkommende produkt. Det er nødvendig med omfattende kontrollbestemmelser (opprinnelseskontroll) for å hindre dette. I en tollunion der tollsatsene i alle land er de samme, er det enklere. Der kan tollkontrollen oppheves hvis det ikke anses nødvendig å beholde den av andre grunner, f. eks. fordi landene fører en forskjellig avgiftspolitik.

En felles ytre tolltariff rundt et fritt varemarked som flere land oppretter, byr således på store fordeler. Et tollfritt marked fungerer best dersom alle land tillemper de samme tollsatter mot tredjeland. Bl. a. derfor søker også Sverige en tilknytning til EF i form av en tollunion.

En tollunion gjør det ikke mulig for medlemslandene hver for seg å føre tollforhandlinger med tredjeland. Også tollforhandlingene blir et fellesskapsanliggende. I de siste omfattende forhandlinger (den såkalte Kennedy-runde) som fant sted innenfor rammen av Generalavtalen om tolltariffer og handel (GATT), ble Fellesskapets forhandlinger ledet av EF-kommisjonen i Brussel. Viktig for Fellesskapet var da de drøftinger som fant sted mellom medlemslandene om utformingen av felles standpunkter.

Fellestariffens tollsatter ligger dels over, dels under gjeldende norske tollsatter. For mange industrielle ferdigvarer, som f. eks. tekstil- og bekledningsvarer og verksted-industriprodukter, ligger fellestariffens satser under de norske. For enkelte industrielle råvarer og halvfabrikata som nå er tollfri i Norge, har Fellesskapet en beskjeden tollbeskyttelse. Alt i alt er imidlertid den felles ytre tolltariff ikke vesensforskjellig fra den norske.

Kvantitative restriksjoner avvikles

Et tollfritt marked kan ikke fungere uten at de kvantitative restriksjoner på handelen også blir avviklet. I Fellesskapet er det ikke lenger slike restriksjoner på handelen mellom de seks medlemsland. Det omfattende europeiske samarbeid som har utviklet seg helt siden Marshall-hjelpens dager, og det globale samarbeid som har utviklet seg innenfor FN og FN's underorganer, har imidlertid også ført til at landene i meget vesentlig grad har avviklet restriksjonene på handelen med alle land.

Fellesskapet har utarbeidet felles liberaliseringslister for import fra andre land. For import av det begrensede antall varer som ikke står på disse listene, fører de enkelte land ennå en noe forskjellig politikk. Det har således på dette punkt ennå ikke vært mulig å utforme en felles ytre handelspolitikk i alle henseender, men arbeidet med utformingen av denne politikk går raskt framover i samsvar med de målsettinger som er trukket opp om å avvikle restriksjonene på internasjonal handel.

Restriksjoner på eksporten fra industriland er i dag nesten uten betydning. Et unntak er skrapmetaller som de fleste land, også Norge, søker å reservere for egen industri. På dette felt har Fellesskapet utformet en felles politikk med fri handel mellom medlemslandene og kontroll med eksporten til tredjeland.

Fellesskapets handelsavtaler

Et interessant spørsmål er hvorledes Fellesskapet har innrettet sin handelspolitikk i forhold til enkelte land eller landområder.

Roma-traktaten sier at medlemslandene etter utløpet av overgangsperioden skal basere sin handelspolitikk på ensartede prinsipper. Dette gjelder spørsmål som endringer i tollsatsene, inngåelse av toll- og handelsavtaler, iverksetting av liberaliseringstiltak for så vidt angår kvantitative restriksjoner, beskyttelsestiltak mot dumpingimport, eksportfremmende tiltak m. v.

Mellom Fellesskapet og fellesskapslandene på den ene side og tredjeland på den andre, eksisterer tre typer av avtaler. For det første rene fellesskapsavtaler der bare Fellesskapet (og ikke de enkelte fellesskapsland) er avtalepart, for det andre blandede avtaler der både Fellesskapet som sådan og de enkelte fellesskapsland er avtalepartnere, og endelig for det tredje, avtaler som er sluttet mellom enkelte

fellesskapsland og tredjeland. Når det gjelder avtalene av den sistnevnte type, altså de enkelte fellesskapslands nasjonale avtaler med tredjeland, er det enighet om at landene skal inngå forpliktelser i samsvar med Fellesskapets målsetting om en gradvis utforming av en felles handelspolitikk. På bakgrunn av at den felles ytre tolltariff allerede er etablert og det forhold at det langt på vei er utformet en felles politikk når det gjelder kvantitative import- og eksportrestriksjoner, har de enkelte fellesskapsland heller ikke store bevegelsesmuligheter for så vidt angår de tradisjonelle handelspolitiske virkemidler. Hittil har de imidlertid stått friere når det gjelder f. eks. investeringsavtaler. Enkelte fellesskapsland har i de senere år inngått avtaler knyttet til store investeringer i tredjeland, ikke minst i Øst-Europa.

Rene fellesskapsavtaler om bl. a. tollmessige preferanser har EF i dag med Malta, Tunis, Marokko, Spania og Israel. Fellesskapsavtaler om spesielle handels-spørsmål har EF med Jugoslavia, Iran, India og andre asiatiske land.

Blandede avtaler har Fellesskapet og medlemsstatene med afrikanske land (jfr. Yaoundé- og Arusha-avtalene omtalt nedenfor), Hellas og Tyrkia.

Nasjonale avtaler opprettholder fellesskapslandene først og fremst med landene i Øst-Europa og statshandelslandene i Asia.

Forholdet til USA og andre industriland

Fellesskapets handelspolitikk overfor vestlige land er i stor utstrekning bundet gjennom forpliktelsene i Generalavtalen for toll og handel (GATT) og Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling (OECD). Tollpolitikken har tradisjonelt spilt en helt sentral rolle i USA's handelspolitikk. Den står også sentralt i EF's handelspolitikk, og det er derfor naturlig og forståelig at drøftinger i GATT har vært særlig viktige i forholdet mellom EF og USA. Det er grunn til å tro og håpe at drøftingene mellom disse to dominerende handelsblokker i verden også i fremtiden i det alt vesentlige vil foregå innenfor den videre ramme som GATT representerer.

Forholdet til Canada, Australia, New Zealand og Japan har også i vesentlig grad vært drøftet innenfor rammen av GATT.

Høsten 1970 innledet Fellesskapet forhandlinger med Japan med sikte på å slutte den første fellesskapsavtale med dette land. Disse forhandlinger er ennå ikke avsluttet. Et vesentlig element i drøftingene med Japan er spørsmålet om hvorledes Fellesskapet skal kunne sikre visse deler av sin industri mot ødeleggende priskonkurransen. Den sterke industrielle framvekst i Japan og andre asiatiske land har ført til at disse land på flere felter, og særlig når det gjelder tekstil- og konfeksjonsvarer, har kunnet levere varer til Amerika og Europa til priser som disse land med sitt meget høye lønnsnivå, ikke har kunnet konkurrere med. Dette problemet

benevnes gjerne «lavprisproblemet». Det har et slikt omfang at det står sentralt i såvel USA's som de europeiske lands handelspolitiske overlegninger. Det kan løses ved at vedkommende eksportland påtar seg å øve kontroll med eksporten, og det kan løses ved at vedkommende industriland selv griper inn mot importen. Tiltakene bør imidlertid i alle fall ha basis i bestemmelser i inngåtte avtaler. Det må antas at det særlig er dette spørsmål som har gjort at forhandlingene mellom Fellesskapet og Japan har trukket i langdrag.

Forholdet til utviklingsland

De «lavprisproblemer» som er nevnt foran har også vært følelige i forbindelse med import fra utviklingsland. Et industriland kan derfor lett komme i den situasjon at det må foretas en avveining mellom hensynet til innenlandsk produksjon og sysselsetting og hensynet til vedkommende eksportlands interesser. En slik situasjon kan oppstå selv om vedkommende industriland er innstilt på å føre en liberal politikk som fremmer utviklingslandenes interesser.

Fellesskapets målsetting når det gjelder forholdet til omverdenen er omtalt foran. Hensynet til utviklingslandenes interesser er ved forskjellige anledninger understreket i forbindelse med de pågående utvidelsesforhandlinger med Storbritannia, Danmark, Irland og Norge. Under den 51. sesjon i FN's økonomiske og sosiale råd i juli d. å. avga talsmenn for Fellesskapet uttalelser om at integrasjonsprosessen i Europa vil føre til en fortsatt utvidelse av handelen med tredjeland. Det ble uttalt at både Fellesskapet og søkerlandene under utvidelsesforhandlingene i særlig grad har søkt å ta hensyn til utviklingslandenes interesser. Under alle omstendigheter vil det være Fellesskapets intensjon å påse at båndene med utviklingslandene blir styrket, og at en utvidelse skal kunne føre til et enda mer omfattende samarbeid med disse land. Talsmenn for Fellesskapet har videre ved flere anledninger gitt uttrykk for at et utvidet europeisk fellesskap vil måtte få et økt ansvar for «den tredje verdens» økonomiske og sosiale framgang.

Assosieringsavtaler med utviklingsland

De fleste av EF-landene er gamle kolonimakter. De tidligere kolonier har nå med få unntak fått sin selvstendighet. Fra gammelt av har de imidlertid hatt lett adgang til «moderlandets» marked for sine produkter. Forholdet mellom disse land og EF er regulert ved assosieringsavtaler som ikke bare inneholder bestemmelser om fjernelse av toll og andre handelshindringer, men også i enkelte tilfelle bestemmelser om bistand og videreutvikling av økonomisk samarbeid. Atten afrikanske land er tilsluttet Fellesskapet på denne måten ved den såkalte Yaoundé-avtale. Videre har EF partielle assosiasjonsavtaler med Maghreb-statene Tunis og Marokko og de tre øst-afrikanske stater Kenya, Tanzania og Uganda (Arusha-statene). Det er enighet mellom EF og Storbritannia om at land i Afrika og Det karibiske hav som tilhører Det britiske samveldet, skal få mulighet til å slutte seg til det utvidede fellesskap på samme måte som Yaoundé- eller Arusha-landene.

EF har også inngått assosiasjonsavtaler med Hellas, Malta og Tyrkia. Siden militærkuppet i Athen i 1967 treffes ingen videre tiltak for å videreutvikle assosiasjonsforholdet med Hellas. Forpliktelsene m. h. t. toll og handel står imidlertid ved makt. Tollavviklingen for import av industrivarer fra Hellas ble gjennomført i 1968.

EF har handelsavtaler med en rekke andre utviklingsland. Tollmessige preferanser blir bl. a. gitt Spania og Israel.

Selektive og generelle preferanser

Norge har i prinsippet godtatt EF's handelspolitikk, og må også slutte seg til de nevnte avtalene. Forhandlingene pågår om hvorledes avtalene skal modifiseres for å tilpasses et utvidet fellesskap. Såvel de berørte tredjeland som de fire land som søker om EF-medlemskap, har synspunkter og ønsker i den sammenheng.

De fleste assosiasjons- og handelsavtaler som EF har sluttet med utviklingsland, gir tollmessige preferanser for importen fra vedkommende utviklingsland. Toll-innrømmelser som på denne måte gis enkelte land etter avtale, kalles gjerne selektive preferanser fordi innrømmelsene ikke utstrekkes til andre land. Industrielandene er imidlertid blitt enige om å sette i verk et system med såkalte generelle preferanser som skal gjelde uten forskjell for langt de fleste utviklingsland. I dette tilfelle blir importen fra de utviklingsland som systemet gjelder for, behandlet likt i tollmessig henseende. Fellesskapet har satt i verk et generelt preferansesystem fra 1. juli 1971. Et norsk generelt preferansesystem er satt i kraft fra 1. oktober. Begge systemene gjelder for de 92 utviklingsland som har samarbeidet som en gruppe i

UNCTAD (De forente nasjoners konferanse for handel og utvikling). Fellesskapets system gjelder også for andre industrilands avhengige områder, herunder britiske områder. EF's system og det norske system er i teknisk henseende lagt opp på noe forskjellig måte. Alt i alt regnes det imidlertid ikke med at det vil by på særlige problemer å gå over til EF's system.

Innføringen av generelle preferanser i industrialiserte land minsker de vanskeligheter en ellers står overfor ved norsk tilslutning til Fellesskapets avtaler om selektive preferanser til enkeltland.

Forholdet til statshandelsland

Landene i Øst-Europa og andre kommunist-land kalles gjerne statshandelsland fordi handelen ligger i hendene på statsorganisasjoner. Som ledd i arbeidet med gjennomføringen av en felles handelspolitikk, vedtok EF's ministerråd så tidlig som i 1960, at fellesskapslandene i fremtidige avtaler med andre land skulle innta en fellesskapsklausul som gir vedkommende fellesskapsland adgang til å ta opp forhandlinger om endringer i handelsavtalene for å tilpasse disse til den felles handelspolitikk. Søkerlandene har påtatt seg å forsøke å innarbeide en tilsvarende bestemmelse i sine avtaler.

Den fellesskapsklausul som vanligvis er brukt i avtalene mellom nåværende fellesskapsland og tredjeland, gir uttrykk for at partene har rett til å be om nye forhandlinger hvis de finner at endringene i deres internasjonale forpliktelser tilsier det.

I avtalen mellom Norge og Sovjetsamveldet for perioden 1971—75 er det tatt inn en bestemmelse om at begge regjeringer under hensyntagen til sine internasjonale forpliktelser, vil ta opp konsultasjoner for å treffe passende tiltak hvis en av partene ønsker det. Det forutsettes at slike tiltak ikke berører avtalens grunnleggende formål.

Norge søker å få inn tilsvarende bestemmelser i avtalene med andre øst-europeiske land.

EF-landene har kommet overens om at de skal kunne opprettholde bilaterale avtaler med statshandelsland inntil utgangen av 1974. Det forutsettes imidlertid at de enkelte fellesskapsland ikke skal kunne føre forhandlinger om bilaterale avtaler etter utløpet av 1972.

Felles opptreden utad

Det heter i Roma-traktatens kapittel om handelspolitikk at medlemslandene skal opptre i fellesskap i internasjonale økonomiske organisasjoner ved behandling av alle saker som er av særlig betydning for fellesskapet. Ved forhandlinger med tredjeland skal Ministerrådet gi Kommisjonen fullmakt til å forhandle på Fellesskapets vegne innen rammen av de direktiver Rådet gir. Kommisjonen skal samrå seg med en spesialkomité oppnevnt av Ministerrådet under forhandlingene. Felles opptreden i internasjonale organisasjoner ble gjennomført i GATT under Kennedy-runden, og under drøftingene av de tiltak som ble innført av president Nixon i august 1971, og i OECD og UNCTAD under drøftingene om utformingen av det generelle preferansesystem.

Fordeling av norsk vareeksport og import på land og landområder

	Eksport		Import	
	1960	1970	1960	1970
EFTA	46,2	51,0	35,9	44,2
Herav: Norden ¹	20,5	29,1	16,8	27,2
Sverige	11,9	18,0	11,0	18,4
Storbritannia	23,4	19,2	16,4	13,1
EF	26,1	28,5	31,7	25,4
(EF + GB + DK + Irland = utvidet EF)	56,3	56,1	52,4	45,3
Andre vest-europeiske land ²	1,2	1,9	1,4	1,2
Øst-Europa ³	4,8	3,1	3,7	2,4
USA og Canada	7,5	7,1	15,4	13,5
Andre industrialiserte land ⁴	2,5	2,2	1,2	2,5
Utviklingsland ⁵	11,7	6,2	10,7	10,8
	100,0	100,0	100,0	100,0

1) Danmark, Finland, Island, Sverige

2) Irland, Hellas, Spania, Tyrkia

3) Albania, Bulgaria, Jugoslavia, Polen, Romania, Sovjetunionen, Tsjekkoslovakia, Ungarn, Øst-Tyskland

4) Japan, Sør-Afrika, Australia, New Zealand

5) Afrika unntatt Sør-Afrika, Asia unntatt Japan, Latin-Amerika, Oseania unntatt Australia og New Zealand.

De Europeiske Fellesskap

bygger på

Traktaten om det europeiske kull- og stålfellesskap — EKSF

Traktaten om det europeiske økonomiske fellesskap (Fellesmarkedet) — EØF

Traktaten om det europeiske atomenergifellesskap — EURATOM

Medlemmer i EF:

Belgia — Tyskland — Frankrike — Italia —
Luxembourg — Nederland.

EF's ORGANER:

Ministerrådet

Bestemmende organ.

6 medlemmer, en regjeringsrepresentant fra hvert av medlemslandene.

Kommisjonen.

Initiativtakende, administrerende og utøvende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

9 medlemmer, 2 fra Tyskland, Frankrike og Italia.

1 fra Belgia, Luxembourg og Nederland.

Domstolen.

Kontrollerende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

7 medlemmer.

Europaparlamentet.

Parlamentarisk organ.

Oppnevnes av de enkelte lands parlamenter.

Tyskland, Frankrike og Italia har hver 36 representanter,

Belgia og Nederland hver 14 representanter,

Luxembourg 6 representanter.

Utenriksdepartementet har etter oppdrag fra Regjeringen utgitt en serie brosjyrer om aktuelle spørsmål i forbindelse med søknaden om norsk medlemskap i EF.

Hittil utkommet:

1. Roma-traktaten blir til
2. Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen
3. Politisk samarbeid
4. Fiskeriene
5. EF's organisasjon
6. Sosialpolitikken
7. EF og utviklingslandene
8. Landbruket
9. Økonomisk og pengepolitisk samarbeid
10. Skipsfarten
11. Distriktspolitikken
12. Handelspolitikken
13. Industripolitikken
14. Etableringsretten

Brosjyrene fåes ved henvendelse til
Statens informasjonstjeneste,
Youngstorget 3 - Oslo-Dep., Oslo 1.

Utgitt november 1971

Konsulenter: Statens informasjonstjeneste, Statens trykningskontor

Lay-out: Ingolf Holme

Trykk: Offset, Aas & Wahl